

liko pogodrnjal, a jeze in sovraštva nisi nikoli poznal, in vse si nama odpustil — o, čmrli, ko smo se sešli zopet skupaj na travniku, da se igramo in kaj lepega pogovorimo.

Prijatelji moj iz mladih dni, kje si zdaj?

A ti, čmrli — kaj res že nameravaš odleteti? Te je postalo strah moje lesene moge, strah prelite bratske krvi, ki sem v njej gazil do kolen in katere duh me še zdaj obdaja? ... O, ti me veš, kaj je človek ... Vseeno še ostani, saj se ti ne mudi domov; daleč je še do večera, meni je pa tako jako dolgčas, tako rad bi se še kaj pogovoril s teboj ... Ne, ne, nikar še ne odtd! Pa če že res misliš, da bo treba domov — pojdi še semkaj k meni, da te za slovo vsaj pobožam! — —

Svatba v dobravi.

*Pevcev lahkokrilih melodije
tajno, čarno se glase ... Iz gaja
dih vonjav mamljivih se izlije
v čudes harmonije — v ljubav maja!*

*In metulji v krogu se vrtijo
kakor Vile vrh goré, in v plesu
še poljube gorke si delijo
skrivno, tiho kakor ptice v lesu.*

*Pestre čaše z medom napolnile
deve-cvetke mlade in na zdravje
so bučelam, znankam vse napile.
Vesna zdaj obhaja svatbe slavje ...*

*Pevce - tujec pridem jaz v gostijo
in naj pojem pesem večno mlado.
Strune harfe moje le brnijo,
vzdih gorak pa plove čez livado.*

Vinko Klanšek.

Moja pesem.

*Moja pesem ni uganka,
ni utrinek blaznih sanj;
kakor dobra stara znanka
iz dejanj gre prek dejanj ...*

*Ličen slog in jasne misli,
to je njej in bo le v čisti;
kar je blágo in lepó,
to je njej nad vse svetó.*

Fr. Rojec.

